

джаміѣ-тѣ. Презъ четвъртъ-тѣ вечеръ дойдохъ Сърби-тѣ и на него, обаче неможихъ да испадѣтъ Турцы-тѣ лѣсно отъ тукъ, и чакъ на сутренъ-тѣ ударихъ на юришь пакъ. Най-голѣмъ мѣхъ имъ направи тукъ църква-та, зашто Турцы-тѣ бѣхъ направили дупки презъ зидъ-тѣ и гърмѣхъ презъ тѣхъ; Сърби-тѣ сега влегохъ и помѣжду зидове-тѣ и допрѣхъ да самый-тѣ олтарь, и на това свѣто мѣсто сбихъ ся най-жестоко, Турцы-тѣ надвещихъ и искарехъ Сърби-тѣ навънъ, обаче Сърби-тѣ пакъ ся подѣмнахъ и най-после придобихъ това свято мѣсто.

При това изгубихъ Турцы-тѣ дързновение, и искахъ само оцѣ да отиде при тѣхъ Димитъръ, Милошевъ драгоманъ, кого-то тѣ добрѣ познавахъ, и да ги обезбѣди за отваждане; Димитъръ отиде при тѣхъ и они му казахъ така: „Милошъ ако ще мы ще му ся придадемъ, той е самъ единъ царскій кнезь, връхъ когото сме станали, и затова ще му ся отстапимъ. Милошъ имъ дозволи това даже и съ оружие-то си, обаче не съ топъ-тѣ, и само съ толкова джопане, колко-то можаше обично всѣкій при себе си да взѣме, и подъ сѣрбскѣ стражъ заведохъ ги въ Кюпріѣ.

Сега бѣше останалъ токмо оцѣ единъ почти незнатенъ обкопъ, на изливание-то рѣка Ивѣръ въ Колубарѣ, и той въ отсудствие-то на предводителъ-тѣ турскій бѣше кое-какъ смотанъ, что бѣше готовъ да ся придаде, чтомъ ся Милошъ явяше.

Токмо съ единъ мѣдъ недразнаше Милошъ неприятели-тѣ; и дозволи имъ сега съ оружие-